

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1143

09.02.2025 (136)

Utbildningen av ett ondskefullt geni

av Gerhard Lauck

Del 9

Kapitel fyra "Expert"

Under årens lopp blev jag så att säga en *erkänd auktoritet* inom mitt expert-område. Regeringar, halvstatliga organisationer och privata företag sökte upp mig. Vid flera tillfällen flög de mig till Europa på egen bekostnad. Detta innebar vanligtvis att de ville ha mig antingen som vittne eller för en intervju.

Bortsett från kostnaderna var jag glad över att kunna hjälpa dem *pro bona*.

Kommersiella enheter, å andra sidan, betalade mig ibland rejält för mina tjänster! Jag skulle donera mitt arvode till en ideell organisation.

Det var inte ovanligt att en utländsk regering erkände betydelsen av mitt arbete i både officiella publikationer och interna dokument.

I mitt personliga arkiv finns flera brev undertecknade av högt uppsatta regeringstjänstemän, inklusive motsvarigheterna till tre *amerikanska presidenters kabinett*, *Ovala rummet* och *cheferna för både FBI och CIA!*

Jag fick en gång veta att jag var "det huvudsakliga samtalsämnet" vid ett möte mellan europeiska regeringstjänstemän och FBI-chefen Freeh när han landade i Tyskland. Tydligt blev han helt överraskad. Han hade aldrig hört talas om mig. Det var inte förvånande, eftersom det mesta av mitt arbete skedde i Europa.

Min erfarenhet från flera olika områden och flera olika länder, i kombination med mitt analytiska sinne, gjorde att jag ofta kunde se saker som andra människor, till och med *experter inom samma områden, inte kunde se!*

En förvånad expert berättade det för mig: *När du berättade det för mig trodde jag dig inte. Men du hade rätt! Hur visste du det?*

Jag blev inte förvånad över dessa ord. Jag hade hört dem många gånger tidigare.

Hur som helst har mitt arbete som "expert" gett mig många fina minnen.

En annan gång talade en pensionerad agent från den politiska polisen (*Verfassungsschutz*) som vittnade i en tysk domstol om mitt arbete med så stor respekt att jag blev rörd. Eftersom det kom från en motståndare betydde det naturligtvis mer än om det hade kommit från ett fan. Detta erkännande nämndes till och med i pressen.

Ett försök till lönnmord

Mitt arbete var ibland farligt!

En gång nådde ett bombpaket faktiskt mitt rum. Jag höll den redan i mina händer. Då kände jag att något var konstigt och ringde polisen. En bombexpert rapporterade att om den hade exploderat skulle den definitivt ha dödat mig!

Detta var inte den enda bombattack jag upplevde, men det var den som var närmast att avsluta mitt liv.

Ändå vill jag se ett mordförsök som en komplimang av det mest uppriktiga slaget.

Mitt vittnesmål i en terroristrättegång

Mitt vittnesmål i en terroristrättegång var särskilt minnesvärt. Här är berättelsen om min resa till Bückeburg 1979.

När mitt plan landade på en internationell flygplats stormades jag av en massa reportrar. Jag hade i förväg fått instruktioner om att *inte säga något till pressen*. Jag bet ihop tänderna och yttrade inte ett enda ord. Inte ens mitt sedvanliga "Ingen kommentar!"

Pressen fortsatte att jaga mig i väntrummet. Jag intalade mig själv att jag snart skulle slippa dem, när jag gick ombord på anslutningsflyget.

Men jag hade fel! Ett halvt dussin av dem gick ombord på planet med mig!

När planet landade på nästa flygplats började det rulla längs landningsbanan.

Men sedan stannade det innan det nådde gaten. Alla, inklusive jag, undrade vad som var på gång. Sedan kom jag på det: Har det här något med *mig att göra*?

Jag hörde hur dörren öppnades. En flygvärdinna kom och sa åt mig att följa henne. Jag skickades nerför rampen till ett väntande fordon. Detta fordon körde mig till ett begränsat område.

När jag kom fram blev jag kontaktad av tre män i gatukläder. De identifierade sig som poliser.

En informerade mig: *Vi vidtar förhöjda säkerhetsåtgärder, eftersom det finns en oro för ett eventuellt mordförsök mot dig!*

Vi fyra körde sedan till en väntande militärhelikopter och lyfte. När vi flög över staden kunde jag se några kvinnor som solade på ett tak. Tyvärr kunde jag inte se om de var topless, eftersom vi befann oss för högt upp. Jag fick i alla fall en gratis tur med en helikopter.

Vi landade på en landsväg mitt ute i ingenstans. Fyra bilar väntade på oss. En var för oss fyra och de andra tre var extra säkerhet. Sedan körde vi till ett trevligt hotell som låg lite avsides. Dessa tre poliser stannade hos mig 24/7.

Vår kvällsmåltid, vinet och samtalen var mycket trevliga. En polis berättade ett skämt som verkade lite udda med tanke på hans yrke.

Det finns fyra saker som en god tysk måste göra i sitt liv: Skriva en bok, bygga ett hus, bli far till ett barn och bli arresterad minst en gång.

Nästa morgon körde vi till ett högsäkerhetsfängelse. Av säkerhetsskäl hölls rättegången mot en grupp terrorister här. Jag skulle vittna vid den rättegången.

Händelserna i rättssalen var minnesvärda, ja, till och med dramatiska.

Rättegången presenterades som den största nynazistiska terroristrättegången i Tysklands efterkrigshistoria.

Alla mina vänner älskade grafiken. Motståndarlaget hatade den. Istället för att bara skylla på olika smak, insisterade de på att göra en stor grej av det. Jösses, vis-sa människor!

Ett TV-torn hade av misstag fallit ned under sändningen av ett särskilt motbjudande program. Vår nyhetsbevakning av denna händelse inkluderade en konstnärs mycket stiliserade skildring av denna katastrof. Den publicerades strax *innan* jag fick min inbjudan att delta i detta spelprogram.

Skillnaden mellan orden "eller" och "genom" var helt avgörande i det här fallet. Nämligen *frihet eller revolution!* i motsats till *frihet genom revolution!* "Åklagaren" var så upprörd att han hotade att ignorera min immunitet och få mig arresterad där i rättssalen. Han lät allvarlig.

Den här gången var jag bara en *gäststjärna* med en *kort men viktig biroll*. Med andra ord var jag ett "försvarsvittne", inte en "svarande". Trots detta var regimen tvungen att officiellt bevilja mig tillfällig immunitet mot arrestering innan jag gick

med på att delta i just denna show.

Först höll "försvarsadvokaten" ett tal där han förklarade varför min immunitet INTE skulle kränkas.

Därefter höll den huvudanklagade, Michael Kühnen, sitt anförande i samma anda.

Denna berömda dissident och nära kamrat till mig stod inför rätta tillsammans med flera andra personer. Domstolen medgav att han INTE hade deltagit i deras "brott". Men han fälldes ändå och dömdes till fyra års fängelse! Varför? Han ansågs vara den "intellektuella anstiftaren", eftersom han delade deras ideologiska övertygelse. Detta räckte för att göra honom straffrättsligt ansvarig.

Medan de gjorde detta förberedde jag mentalt mitt eget, nödvändigtvis mycket korta, tal. Nämligen vad jag trotsigt skulle ropa direkt efter att min arrestering beordrats.

Men sedan backade "åklagaren".

Jag måste gratulera honom till hans skådespelarförmåga! Han fick oss verkligen på fall ett tag där.

I vilket fall som helst blev resten av dagen ett antiklimax.

Efter min domstolsförhandling tilläts tre vänner att besöka mig på mitt hotellrum.

Naturligtvis antog vi att rummet var buggat. Vi kommunicerade genom att skriva på papperslappar och sedan bränna dem i askkoppen. Medan detta pågick talade vi illa om den politiska polisen på ett fruktansvärt sätt. Det var inget personligt. Bara för insekternas skull. (När de gick såg polisen förvirrade och besvikna ut!)

En av mina besökare var min "Ersatz-Mutti" eller "vikarierande mamma", Ursula. Hon och hennes man Kurt spelade en ledande roll i den nationalistiska hjälpororganisationen för fångar. Den tredje besökaren var en ung fransk aktivist som hade hjälpt Kühnen under hans exil i Frankrike. (Flera år senare attackerades denne fransman och lemlästades fruktansvärt).

På min återresa stannade jag till i Chicago, där jag hade ett ödesdigert möte.

Massmedia

Jag lärde mig snabbt att mediernas rykte om inkompetens och partiskhet var välförtjänt.

I början försökte jag alltid ge en rimlig och korrekt presentation av mina åsikter. Men detta ignorerades alltid.

Slutligen bestämde jag mig för att alltid slänga in minst ett udda och blodtörstigt citat. Ungefär som den symboliska sexscenen i en film som inte handlar om sex,

men Hollywood insisterar på den ändå.

En intervju var så förvrängd att jag inte skulle ha känt igen den som min, om jag inte hade nämnts vid namn.

En kollega berättade för mig att en reporter ringde honom efter publiceringen av hans egen intervju för att be om ursäkt: *Jag skrev det inte så! Redaktören skrev om det helt och hållet!*

En annan reporter, vars föräldrar var vänner till min familj, vägrade ta emot ett uppdrag: *Jag kommer inte att skriva vad de vill att jag ska skriva ... och de skulle inte trycka vad jag skulle skriva!*

En bekant, som arbetade med pressen inom ett helt okontroversiellt område, försäkrade mig att medierna gjorde många misstag även där.

En reporter följde till och med efter min gamla mamma! Jag ringde hans chef hemma: *Om min familjs adress publiceras i din tidning kommer jag att återgälda tjänsten. Jag kommer att publicera adresserna till reportern och hans chef och hans chefs chef!*

Den resulterande artikeln var en av de mest ondskefulla jag någonsin har sett. Men den innehöll INTE familjeadresser.

Naturligtvis hänvisade media alltid till uppenbarligen extremt fientliga och partiska källor som "tillförlitliga". Men detta hade också en fördel. Vid en av mina rättegångar flera år senare hänvisade en tysk regeringstjänsteman till samma källa som tillförlitlig. Inte undra på att deras underrättelser var helt fel! Vår förmodade fiende var en värdefull, om än lyckligt ovetande, kanal för falsk information. Gud välsigne dem!

Föreställ dig följande scenario. Du bestämmer dig för att gå en kurs om judisk historia. Professorn kommer in i klassrummet. Han bär ett nazistiskt armband. Han instruerar dig att köpa *Mein Kampf* som din primära lärobok. Tror du att denna kurs kommer att vara opartisk?

Ärligt talat är den mesta "litteraturen" om Tredje riket inte mindre partisk! Oavsett dina åsikter förtjänar du fakta! Om du inte kan hitta en "objektiv" bok, läs *öppet* subjektiva böcker från BÅDA sidor.

Hur som helst framställde den fientliga pressen i allmänhet sitt tilltänkta offer antingen som en löjlig knäppgök eller som ett fruktansvärt hot. Det senare innebar en större story för reportern. Det var också att föredra för oss. Dessutom bekräftade officiella tyska regeringspublikationer vänligt vår betydelse.

Vårt "mediakit" innehöll senare fysiska kopior av alla våra tio tabloidtidningar plus ett häfte. Med titeln *An Introduction to the NSDAP/AO: The Fight Goes One!* innehöll detta häfte omfattande citat från vanliga medier, NSDAP/AO:s kronologi och olika artiklar. Ibland slängde vi även in en videokassett. Även den lataste reporter kunde få ut tillräckligt med information för att skriva sin egen un-

derhållande artikel. (Vi hade även en tyskspråkig utgåva).

Redan i början och mitten av 1970-talet började vi få uppmärksamhet i media. Bland annat fick vi en artikel på förstasidan i lokaltidningen i Lincoln och en artikel i söndagsbilagan till *Omaha World-Herald*. Min vän George, en gammal Rockwell-aktivist, deltog i den senare.

När FBI frågade George om han kände mig sa han nej, men han skulle vilja träffa mig! FBI satte oss vänligt i kontakt med varandra. Vi blev vänner. Han introducerade mig till många värdefulla kontakter!

Många av mina utlandsresor finansierades av regeringar, statligt anknutna medier och privatägda medier. Ibland gav de mig bara en hög med 100-dollarsedlar. Det var ungefär som professionell brottningsfientlighet. Fientligheten var bara en del av spelet.

Jag vill inte antyda att de höll med om mina åsikter. Tvärtom! Men, hej, affärer är affärer. Media är en prostituerad. De vill ha en bra story. En bra historia innebär vinst. De skulle sälja ut Jesus för trettio silverpenningar...och sedan skriva ett bok- och filmavtal med Judas.

Nästan ännu mer patetiska var de journalister som uppenbarligen var uppriktiga i sin aversion och önskan att skada oss. De lurades lika lätt, men utan att de tjänade på det eller skadade oss. Tvärtom: Deras uppenbart uppriktiga fientlighet gjorde dem mer trovärdiga som källa till falsk information.

Några intervjuer var särskilt underhållande.

Min CBS Sixty Minutes-intervju 1979 med Ran Rather

Hans första fråga löd så här: *Du har kallats en rik gudfader som förser den nynazistiska undergroundrörelsen i Tyskland med propagandamaterial, pengar och vapen. Är detta sant?*

Hans ansiktsuttryck var allvarligt. Jag fick kämpa för att inte skratta. (Jag minns inte om denna fråga användes i sändningen eller inte).

När den här intervjun sändes i januari 1979 innehöll den en närbild av vår postbox 6414 i Lincoln Nebraska. Resultatet blev att vi fick post i säckar varje dag i flera veckor. Över 90% av posten bestod av enkla förfrågningar om information. Resten fördelades lika mellan beundrapost och hatpost...När den här intervjun sändes igen i juli 1979 fick vi ännu mer post än första gången.

Min intervju med Chris Wallace på ABC Primetime 1992

En del av intervjun gick till på följande sätt:

Wallace: *Om Hitler var en så stor man, varför förlorade han då kriget?*

Lauck: *För det första var han kraftigt underlägsen i antal. För det andra blev han förrådd. För det tredje var han för human.*

Wallace: *Hitler var för human?*

Lauck: *Ja.*

Wallace: *Låt mig förstå det här rätt, du säger att Hitler var FÖR HUMAN?*

Lauck: *Ja, Adolf Hitler var den störste man som någonsin levte. Men han var för human. Vi kommer inte att göra om det misstaget.*

Simon Wiesenthal-centret citerade senare den sista delen. Det var tryckt på utsidan av ett kuvert för insamlingar.

Wahrheit macht frei! (Sanningen gör fri!)

I den svenska dokumentärfilmen fick jag en framträdande roll. Det var nästan som en betald annons. Den olycksbådande musiken som användes i soundtracket var jättekul. Den påminde om en B-klassad gangster- eller till och med skräckfilm. Filmen sändes senare i ett dussintal länder.

Det finns många fler omfattande citat från tryckta medier längst bak i denna bok.

* * * * *

Samma regeringar som var förbluffade över *begreppet yttrandefrihet* försökte ändå använda det till sin egen fördel. Naturligtvis inte i öst, utan snarare i väst. Mot oss!

Förmodligen hoppades de kunna pressa västerländska regeringar att "ta i med hårdhandskarna" mot oss. Om detta var deras avsikt, så misslyckades de kapitalt.

I själva verket sköt de sig själva i foten!

De historier som de läckte till media resulterade ofta i betydande publicitet. Denna gratisreklam var guld värd. Om media var en *villig medbrottsling* eller en *ovetande bonde* gjorde ingen skillnad. Jag har flera klippböcker fulla med nyhetsklipp.

En av mina favoriter är min intervju i den brittiska utgåvan av *Reader's Digest*, som hade rubriken: *Evil Genius of Germany's Neo-Nazis!* Jag var mycket road. Men jag kände mig också smickrad.

Märkligt nog citerade en annan tidning, *Der Spiegel*, borgmästaren i min stad som beskrev mig som en "mönstermedborgare".

Vilken version är korrekt: Ondskefullt geni eller mönstermedborgare?

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

